

Ф Т В І Т З.

Словеснѣйшій оўчыталь!

Съ премнѣго рѣдѣстъ пріѣхъ оўкѣціателното ѵ се-
кѣтоотеческого тѣ посланіе. . . . Днѣсъ разбрѣхъ на
кѣлко прѣѣсть сѧ намѣркахъ: ѵ изкѣстно разумѣхъ
зацѣо сѣмь былъ полбшавъ, ѵ бѣзъ калліа, за мойте
срѣмніи нѣравы, ѵ погрѣзный отъ Ѹерсіта. За моѣто
безѣмство: наѣхъ сѧ сѣнѣя, отъ който ѵ страдаѣхъ,
мѣтнахъ прѣче, ѵ захварліхъ сѣлатата си, ѵ драгіти
мой єрѣжіи: ѵ єблѣхъ, ѵ пригараѣхъ спасителноте, ѵ
полезнѣйшето тѣ совѣтованіе, ѵ на пѣнихъ си ковѣ-
га, отъ рѣзни списатели, ѵ оўловиѣхъ отъ просвѣти-
телніитѣ наѣки вседсѣрдно, за да быда.

Есестданъ,

И поклоненъ вѣшъ оўченікъ.

Ев. Іо.

За вопросителнаго єобраза.

Вопросителній є образъ сѧ нарича ѿне, чрѣзъ когото
пѣтамѣ за нѣкое лицѣ, ѹли рѣбота, ѵ да разумѣйме
за токѣ.

Настоѧщій є образъ быва тѣкмо междѣ пріѣтелите,
найкевче кѣлкото щатса єтговѣри ѹскренно, ѵ любо-
стинно, ѵ да оўпазватъ тайно вопросеніето.

Пречестнѣйшій Господине!

Преди мнѣго времѣ не слѣ сподобиѣхъ да пріѣмна
вѣше посланіе. — Но ѹскренно вѣ мѣлимъ, да мѣ
їаките, за дреѣнюто нашѣ пріѣтелство. — Ако на тѣ-